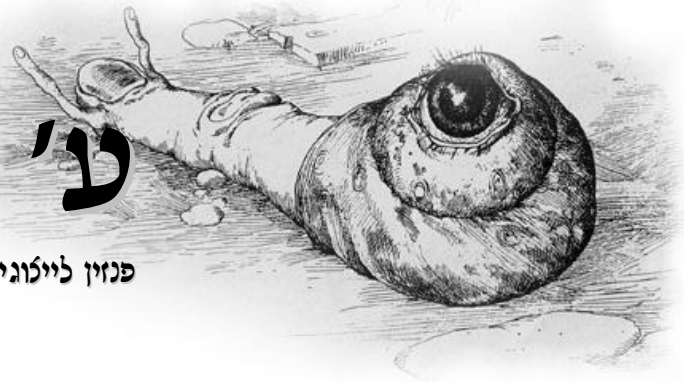
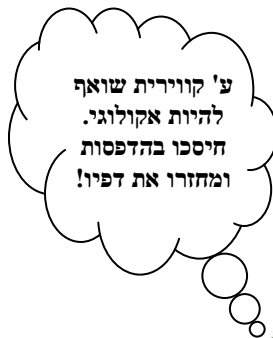

ע' קווירית

פנזון לייזוגים קוויריים, גיליון 45, 21 בספטמבר 2010

- 2.....מעבר למגדר\דנה ג. פלג
- 3.....יוגב, ההומו הערירי
- 4.....אקדמיה לדאמיז – גופים נחשבים ג'ודית באטלר
- 5.....שמרית, הלסבית המעונבת ("דילברט" בתרגום לקווירית)
- 6.....ליאור אלפנט – משולש מצולם
- 7.....יוספה מקיטון - אני חיה
- 9.....יד טרנסית – פיוצ'רמה, הזונה זו אני
- 13.....פינת היצירה – שושי שמיר, טל קוד

חג סוכות שמח!

ע' בר

D_tv25@hotmail.com
www.QueerEyeWorld.org

ע' קווירית 1

www.QueerEyeWorld.org

מעבר למגדר־דנה ג. פלג

סוכות הוא חג שיש בו מן השוויוניות. יש משהו ענו בארבעה מוטות וסכך. הפער בין הסוכה המפוארת יותר, לבין הצנועה יותר, אינו גדול כל כך. וגם אם הוא גדול, אין זו אומר שקסמה של המפוארת גדול מזו של הצנועה, שהרי התחרות האמיתית אינה בקנקן, אלא בלב הפועם בתוכו. עד כמה מזמינה הסוכה, עד כמה מכניסי אורחים הם יושביה, עד כמה אוהבי אדם ועולם הם. בסוכות כולם מוזמנים אל הסוכה, כולם חלק מהקהילה.

השנה חופף חג הבי/פאנסקסואליות הבינלאומי (Celebrate Bisexuality Day), ה-23.9, לחג סוכות. ספק אם מייסדי החג האמריקאיים, ונדי קארי, ג'יג'י רייבן וילבור ומייקל פייג' האמריקאים, שהחלו לציין אותו ב-1999, היו מודעים לקרבה זו. יתכן שהיו מודעים לסמיכות ליום השוויון של הסתיו. ה-21-22.9, שגם הוא, בדומה לסוכות, חג אסיף עתיק שנחגג עם הקהילה כולה.

כך או כך, בעיני אין כאן מקריות. ביסקסואליות – או פאנסקסואליות – היא "נטיה" מינית שמציעה נקודת מבט אחרת, שונה לחלוטין מזו הדיכוטומית, הבלתי שוויונית, הקנקנית, שאליה אנו מורגלים. "נטיה" במרכאות, משום שמלה זו כשלעצמה מבטאת הטיה מסוימת, שזרה לאופיין של הבי/פאנסקסואליות. ההגדרות וההבדלים בין השתיים אינם ברורים ומוחלטים. ביסקסואליות מוגדרת לעתים כמשיכה לשני המינים או המגדרים, ופאנסקסואליות כמשיכה מעבר לשני מגדרים. שתיהן, במידה רבה, מבטאות משיכה מעבר לכל ניסיון לכמת ולקבע מינים ומגדרים. מסתבר כי ביולוגית קיימים 19 מינים ידועים, כלומר עוד 17 מעבר לחלוקה המקובלת בטפסים בין זכר לנקבה. ומגדרית? מי שרוצה, יכולה לחלק את העולם ל"גברי" ו"נשי". מבט קרוב יותר יגלה אינספור שילובים שמשתיים ללא הרף. אין קץ ליצירתיות האנושית, וכל ניסיון לגדור אותה, נידון לדעתי לכשלון.

הומואים ולסביות החלו בשינוי התבניות. לסביות, בעצם קיומן מחוץ לארון קראו תיגר על אלפי שנות פטריארכליות, על התפיסה שלפיהן נשים הן בני אדם (מסוג נחות) רק אם הן שייכות לגבר (אב או בעל), שרק אם הן ממלאות את תפקידן כנרתיק וכרחם, יש להן זכות קיום. שאם אינן משרתות גברים, הרי שעליהן להתנזר מן העולם ולשרת אותו בדרכים אחרות. בשנות השבעים קסמה הלסביות לפמיניסטיות רבות, שרצו להיבדל מן העולם הגברי, ולבנות לעצמן עולם אחר. רבות מאותן לסביות היו דווקא אלה שהתנגדו ברבות הימים לביסקסואליות, שראו בה חזרה לאחור, לארון, למוסכמות הפטריארכליות. הקהילה ההומו-לסבית, שנמצאת מאז סטונוול בחזית המאבק לחופש אישי, מצאה את עצמה במקרים

רבים דכאנית כלפי הקהילה הבי/פאנסקסואלית בתוכה-עצמה. חג הבי/פאנסקסואליות הבינ"ל מבקש לקרוע את מסכי הבורות והפחד שעדיין משרתים את הדיכוי הזה, ולהביא את המסר של הקהילה הביסקסואלית לקהילה הלהט"בית, ולעולם.

בי ופאנסקסואליות לוקחות את השוויון והחופש צעד נוסף קדימה. הן מבטלות את המשיכה על בסיס מגדרי, בוודאי מיני. במלים אחרות, השתייכות למגדר מסוים אינה מגדירה את המשיכה. למעשה, המשיכה עצמה אינה רק מינית, כפי שהראה החוקר פריץ קליין. ישנן גם משיכה חברתית ורגשית, ישנן פנטזיות ושאיפות, וישנם מי שהיינו, מי שאנחנו, מי שאנחנו רוצים להיות. הטבלה של פריץ קליין מערערת על הדיכוטומיה המקובלת עוד יותר, וממפה את המיניות האנושית באופן רב מימדי ועגול.

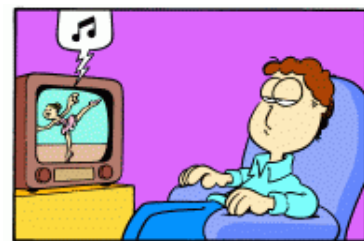
לכן, אין זה מקרה ש"פאנורמה", קהילה בי ופאנסקסואלית פמיניסטית, מגדירה את עצמה כארגון שמאל. אין זה מקרה שבי ופאנסקסואליות רבות פועלות נגד הכיבוש (או אלימות ככלל), למען פלסטינים שנושלו מבתיהם בשיח ג'ראח ובמקומות אחרים, ילדיהם של מהגרי עבודה שעומדים לפני גירוש, או בעלי חיים שסובלים מעינויים בידי אדם. אין זה מקרה שרבות מאיתנו שואפות לבטל דיכוי, כל דיכוי. רבים מאיתנו רואים מעבר למגדר, מעבר להגדרות, ומבינים שדווקא המורכבות האנושית, הצבעונית האינסופית, היא זו שהופכת אותנו לשוות. חג שמח!

דנה ג. פלג היא מתרגמת, סופרת, עיתונאית ופעילה ב"פאנורמה".

חדש! יוגב, ההומו הערירי

קומיקס דיכאוני

הומאים ערירים
שולטים!

אקדמיה for Dummies

והפעם: ג'ודית באטלר "גופים נחשבים"

נושא המאמר: לערער על ההנחה כי הגוף החומרי הוא כעין ממשות מטאפיזית הנמצאת מעבר להבניה תרבותית.

הנחות יסוד: אין לנו נגישות לחומר, אלא דרך השיח. פעולת השיח ממשטרת וקובעת אילו גופים נחשבים, ואלו לא. החומר רווי כבר בשיחים על אודות מין ומיניות.

מתודולוגיה: לשחרר את החומר ממשכנו המטאפיזי, ולהראות כיצד המיקום של החומר כמטאפיזי, קובע על ידי אינטרסים פוליטיים. באטלר מתחקה אחרי הקישור הקלאסי בין נשיות לחומריות אצל אריסטו ואפלטון, וכמו כן היא משתמשת בהגותם של פוקו (בהבנת האופן בו הכח פועל גם על אתר הגוף) ולוס איריגארי (אשר חוקרת את הניגוד הבינארי צורה/חומר וקובעת אותה כמערכת פאלוצנטרית) בכדי להראות כי חומריות המין כבר נושאת בנטל מין החומריות, מהותו, משמעותו.

תזה: ההצבה של הגוף כמטאפיזי היא כבר הבניה תרבותית, המכילה משמעויות והדרות. הפמיניסטיות המסויימות מתעקשות על כך שהגוף הוא אתר שלא ניתן לערוך לו רדוקציה, הן למעשה מנציחות את הפגיעה המכוננת בנשי (אשר תמיד רואה את הגוף הנשי במושגי רבייה- מימוש החומר).

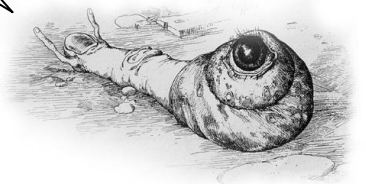
ג'ודית באטלר (1993) "גופים נחשבים", תרגום: דפנה הירש, מתוך: ללמוד פמיניזם,

מקראה, הקיבוץ המאוחד, 2006.

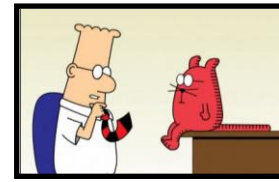
אקדמיה
for Dummies

המזור מחפש סיכומים נגישים
פחות או יותר.
D_tv25@hotmail.com

שמרית, הלסבית המעוננת

(“דילברט” בתרגום לקווירית)

במרכז הגאה, עמק יזרעאל

במרכז הגאה, עמק יזרעאל

במרכז הגאה, עמק יזרעאל

ביקורת סרטים | ליאור אלפנט

HIGH ART משולש מצולם

ליסה צ'ולודנקו, ארה"ב, 1998
7 זכיות, 14 מועמדויות נוספות

משולש מצולם נמצא גבוה מאד ברשימת סרטי הלסביות הטובים של כל הזמנים שלי. הוא מצולם טוב, מבויים טוב, התסריט שלו טוב, הלסביות לא מביכות ומערכות היחסים בנויות היטב. זה נכון שיש לו כמה בעיות, אבל הכל שולי כשגיבורת הסרט היא אלי שידי המהממת, זאת שהיתה ה"מגניבה" ב"מועדון ארוחת הבוקר".

סיד וג'יימס הם זוג צעיר שנראה כאילו הכל הולך להם. סיד (ראהדה מיטשל, ששיחקה כבר לסבית בpersonal best, אחד מסרטי הלסביות הראשונים והמוכרים) היא עוזרת עריכה במגזין נחשב, וג'יימס, טוב – הוא לא חשוב במיוחד. יש להם רק בעיה אחת, יש להם נזילה מהתקרה. והיא בטח נובעת מהדירה למעלה. אז סיד עולה לבקש מהדיירת שגרה שם לבדוק את זה, ומגלה עולם ומלואו. לוסי ברלינר, הלוא היא אלי שידי, היא צלמת סטילס לסבית שחיה עם בת זוגה השחקנית (פטריסיה קלרקסון המצוינת) שכיום עסוקה יותר בסמים מאשר במשחק. סיד רואה את הצילומים שלה, מתלהבת מהם, ומציעה לעורך המגזין לרכוש כמה מתמונותיה לעיתון. בד בבד מתפתחת ביניהן מערכת יחסים, כאשר סיד בוגדת בג'יימס, ולוסי בבת זוגה. הכל נראה ורוד בהתחלה, אבל זה לא באמת ככה...

לפעמים יש סרטים שכאשר שומעים על מה הם, הם נשמעים כמו כל סרט אחר. כמו לתאר מישהו בלי לראות אותו, יש אנשים שהתיאור שלהם נשמע כמו תיאור של כל אחד אחר. אבל כמסתכלים בסרט, או בבן האדם, רואים שזה לא כך. הסרט הזה רגיש, האנשים אינם פלקטים והלסביות אינן סטריאוטיפ. זהו סרט עצמאי, קטן ויפה, שלא מנסה להיות משהו אחר. ולכן אני אוהבת אותו. וכדאי גם לכן לראות. (מי שעוד לא ראתה)

אני חיה / יוספה מקיטון

"אני חיה" אומרת אינגריד ניוקירק, גיבורת הסרט, ונותנת לסרט שנראה את שמו. מה המשמעות של אמירה כזו? המפיקים הבטיחו בטקסט הפרסומי שהסרט יתחקה אחר מניעה וינסה לחשוף את מה שגורם לה לפעול במחוייבות כה גדולה למען בעלי-חיים. מה מניע את אינגריד ניוקירק, שהיא חיה, לפעול? מה מניע חיה לפעול?

אני חיה, משמע יש לי גוף. להיות בעלת-גוף זוהי סכנה, כי הגוף שלי, בין אם אני תרנגולת ובין אם אני אדם, הוא אתר של דיכוי. הגוף ממייין ונמדד: במדגרות בתעשיית הביצים בהן בוקעים אפרוחים ממיינים אותם לזכרים ונקבות. הנקבות מיועדות לחיים של כאב בכלובים קטנטנים, הזכרים נזרקים לפח למות מוות איטי מחנק, מעיכה או צמא כיוון שאינם מטילים ביצים. האפרוחות נשארות בחיים כי ניתן לנצל את גופן, את מערכת הרבייה שלהן, כדי להרוויח כסף.

גם הגוף שלי ממייין ונמדד. הדבר הראשון שהאחות אמרה לאימי כשנולדתי היה המין שלי, מה שהשפיע על הדרך בה גידלו אותי והתייחסו אלי בהמשך חיי. תינוקות אחרים שהאחות הכריזה עליהן כבנות, שנולדו במקומות עניים יותר, לעולם אכזרי יותר, מצאו את עצמן באותו המצב של התרנגולות – שורדות הודות לניצול מערכת הרבייה שלהן ע"י תעשייה כלשהי, והפיכתן לסחורה. כוונתי לנשים נסחרות בתעשיית המין. כן, כשיש לך גוף, אפשר לנצל אותך, ומי שיש לו כח לנצל אותך לרוב ינסה לעשות את זה.

הפוליטיקה של דיכוי הגוף היא פוליטיקה של סדר ותקינות. ישנם גופים תקינים: רזים במידה הדרושה, בהירים, אנושיים, וישנן סטיות תקן. למשל, להיוולד עם סימני מין נקביים וזכריים בגוף אחד, כפי שקורה לאחת או שניים מתוך כל 1000 תינוקות, נחשב לסטיית תקן. מייד מסתערים הרופאים עם הסכין, להחזיר את הסדר על כנו. להיוולד כהה עור פירושו לרוב שיש מקומות שתודר מהם, מקומות ללבנים בלבד. נשים צריכות להסיר שיער מגופן, גברים צריכים להיות חזקים. נכים, שבשירותים הם מגדר נפרד, זקוקים כמובן לעזרתנו גם אם הם לא חושבים כך. גם אם יש יוצאים מן הכלל, הפוליטיקה של דיכוי הגוף היא פוליטיקה של סדר.

להגיד "אני חיה" פירושו להפר את הסדר. חיות מקומן בבית-המטבחיים, או בכלא הקרוי גן-חיות, או באקווריום הקטן והמשעמם עד שיגעון מעל הטלביזיה. חיות לא משחקות בשדה הפוליטיקה. לא מקימות ארגונים להגנה על זכויותיהן. אבל הנה הן כן, כלומר, אנחנו כן.

בצוואתה אינגריד ניוקירק מבקשת לבתר את גופה לחלקים: לצלות את בשרה במנגל, להכין מעורה ארנקים, מרגליה מחזיקי מטריות. היא מוותרת על סימני הכבוד האחרון להם זוכים בעלי הפריבילגיות בתרבות שלנו, כדי לחלוק גורל אחד עם חסרי המזל, אלו שגופם מצמיח נוצות או פרווה, אלו שגופם אינו תקני כשלה. כך היא מפרה את הסדר.

אך לא תמיד היא מודעת לעדיפות הכח שלה מול גופם של אחרים. למשל, היא מאבדת את כל האמפתיה שלה כשחוקר סמוי מטעם האירגון שהיא עומדת בראשו מתקשה בעבודתו.

חקירה סמויה במתקן המנצל חיות היא עבודה איומה, שוחקת, מדכאת – וחשובה מאין כמוה. אין הרבה המוכנות לעשותה. כשהחוקר הסמוי ששלחה למשחטת תרנגולי-הודו מתקשה בהפעלת המצלמה, מפחד, מרגיש – היא מחליפה אותו, ועושה זאת בחוסר סבלנות.

היא גם לא תמיד מפירה סדר – לפעמים היא דוקא סדרנית קפדנית. היא מנהלת את הארגון שהקימה כתאגיד לכל דבר. אמנם במקום האינטרס הכלכלי המניע תאגידים מוצבת הדאגה למצבם של בעלי-חיים וזה כמובן שוני משמעותי מאד, אך העובדים נמדדים, ממויינים, מקודמים, באותה התנהלות קרירה, קורקטית, עם שטיחים מקיר לקיר, שאפשר היה למצוא בחברת היי-טק.

גם את גופה שלה היא הופכת במידה רבה לכלי במאבק, ויוצרת אתוס של הקרבה ומסירות טוטלית שקשה לחיות לפיו. אולי זו הסיבה שהסרט מעט נוטה לפולחן אישיות כלפיה.

ישנה סצנה בה אינגריד ניוקירק בוחרת מלל ותמונות למסע פירסום המשווה בין זוועות העבדות של אפריקנים בארצות-הברית למצבם של בעלי-חיים במוסדות מנצלים היום. האם באותו רגע היא מודעת לפריבילגיות שלה כאשה לבנה בחברה שהיא עדיין חברה גזענית?

כשאלכס פצ'קה, שהקים איתה את הארגון, מדבר על כך שאף אדם שפוי לא היה הולך לעבוד במשחטה, האם הוא חושב על הפריבילגיות הכלכליות שלו, לעומת חוסר הברירה של אלו הנאלצים לעבוד בעבודות מסוכנות ואימות כאלה?

כשאינגריד יוזמת מסעות פרסום לקידום הצמחונות, בהשתתפות פמלה אנדרסון שלובשת ביקיני עשוי מחסה, היא מחזקת את הסדר המדכא שבו גופן של נשים הוא רק כלי זמין לסיפוק תשוקותיהם של גברים.

אנחנו חיות, ולחיות יש תחושות ורגשות: כאב, געגועים, תשוקה, עונג, רעב, שמחה. אמפתיה. סולידריות. אחריות. אולי זה מה שמניע את אינגריד ניוקירק, חיה מסוג אדם, אשה לבנה, ממעמד בינוני, אמריקאית, לפעול. גופה החייתי מתמלא עצב למראה כלב רזה, מתמלא זעם מאדם שמענה שור עד כדי שהיא מבצעת פעולה ישירה, בגיל שמונה! להצלת השור. ועם זאת היא משתתפת באכיפת הסדר, אותו סדר שאותו היא גם מפירה.

ישנם כמה רגעים, מעטים, בסרט שהם מה שנקרא "קשים לצפיה". מכעיס אותי להשתמש במושג הזה כי ההתרחשויות המצולמות הן לא סוגיית הסברה. פשיטת עורה של פרה בעודה בחיים הוא לא אירוע "קשה לצפייה" הוא אירוע קורע-לב, בלתי-נתפס, נפשע, שהפרה בו הולכת לאיבוד כשאנחנו מתמקדות רק בקושי שלנו לראות את זה. הסדר המדכא קיים כי אנחנו לא מסתכלים. הסדר תלוי בהפניית המבט שלנו מהסבל, מהסובלת, למקום אחר. ועם זאת, אני לא אסתכל בתמונות האלה. הן באמת קשות לי מדי. אפנה מבטי ואחשוב על ההדחקה. אתם מוזמנות למצוא אפשרויות התמודדות נוספות. הנה הצעה:

פעולות מפירות סדר לא מוגבלות לצוואות יצירתיות או הפגנות. בפוליטיקה של הגוף, אחד הדברים החשובים, האינטימיים ביותר, זה מה נכנס לגוף שלנו – ומה לא. אני בחרתי בטבעונות, כלומר הימנעות מאכילה, לבישה או שימוש בכל מוצר או חומר שהופק מגופן של בעלות-חיים: עור, בשר, ביצים, חלב. הבחירה בטבעונות היא הפרת סדר, שכן היא סירוב להשתתף בפעולה שהופכת את אחיותי החיות למוצר. הגוף שלי מייצר אמירה פוליטית, אפשרות קיום. מתוך הבעת הסולידריות הזו, יש לי הכבוד לומר: גם אני חיה.

ע' קווירית תומך בחופש הביטוי ובלקויי
למידה, דיסקטים, ומהממימות אחרים.
הטקסטים לא נערכים.

יד טרנסית

יצא לכם לראות פיוצ'רמה? (Futurama)

מדובר בנקודת מבט ולא אבחנה וביקורת.

אחרי צפייה קבועה של הסדרה, התחילו לי באופן פתאומי לעלות תהיות. בפיוצ'רמה יש טכנולוגיה מגניבה בה ניתן לשמר ראשים של א/נשים, לרוב מדובר במפורסמים, בתוך אקווריום שכזה ולהאכיל את הראש. אותו צנצנת-בן אדם, מנהל חיים רגילים ולרוב לא רגילים במובן הקיצוני של המילה. הם נשיאים, זמרים שממשיכים להופיע ויש גם סתם כאלה שתקועים על מדף.

אני לא יודע אם לזה התכוונו הכותבים, אבל התחלתי לחשוב על הסימליות של צנצנת-בן אדם, לבין נכה מרותק לכסא גלגלים שלא מסוגל להניע את גפיו. יש לא מעט א/נשים שאמרו שהם מעדיפים למות בתאונה מאשר להתעורר אחריה למציאות עם כסא גלגלים.

ואז בלי או עם קשר, יש נשיא של ארצות-הברית שהוא צנצנת, יש זמרת שהיא צנצנת, נשיאי בית המשפט העליון בצנצנת. אבל אין פשוטי העם ראשי-צנצנות.

יש גם פרק בו בנדר הרובוט נהיה משותק מהראש ומטה ואז מתחיל בנסיעה עם להקה ולהופיע כדי לתת השראה לרובוטים משותקים אחרים. מעניין לראות את החברה העתידית הזו, שנכתבת בהווה שלנו, בו אין באמת נכים (למעט רובוט ילד עני אחד שהוא נעזר בקביים), יש לרוב או בריאות שכללת הליכה, ריצה ורקודים, או אנשי הצנצנת שהם לא נתפסים כנכים כלל.

ואגב, זקנים בגיל 140 זוכים לביקור מרובוטים שלוקחים אותם לכוכב לא ידוע, בו הם מחוברים 24 שעות למערכת המזינה אותם ולוקחת מהם את מה שיוצא, גם לזקנים שפעילים, אגב. המערכת הזו נותנת להם גם הדמיה מלאכותית בה הם נמצאים בפלורידה או משהו כזה בתוך בית אבות. ומי שהולך לשם, לא חוזר משם. הבניינים הם גבוהים וכמו מצבות, וכל "חדר" המאכלס בן אדם קשיש, הוא שילוב בין מגירה לבין ארון-קבורה.

מיוטנטים

בפיוצ'רמה, יש את א/נשי הביוב. הם חיים מתחת לפני השטח. הם מעוותים, עם יותר עיניים, במקום ידיים יש לחלקם זרועות תמנון. בסדרה יש כל מיני יצורים שונים ומשונים שמסתובבים על פני האדמה, אבל הם חייזרים – יש להם תירוץ. הם יכולים להיות מפלצות מג'לי, או שילוב בין לובסטר לבן אדם, אך עדיין יש הפרדה בין המיוטנטים לחייזרים. המיוטנטים צריכים להיות בתוך הביוב בעוד שהחייזרים מסתובבים חופשי.

בפרק האחרון והחדש של פיוצ'רמה, (ספוילר) לילי מוצאת מהארון המיוטנטי על ידי בן זוגה פראיי והיא נשלחת על ידי המשטרה לביוב וכל מי שידע והסתיר את העובדה שהיא

מוטציה, נשלח לחיות בביוב שבועיים. בסופו של דבר, נמאס ללילה והיא החליטה לפתוח במלחמת שוויון זכויות. שגם למוטציות שבנינו מגיע לחיות על פני האדמה. וכך בפעם הראשונה בחייה הוריה באו לבקר את מקום העבודה שלה.

אני משער שבפרקים העתידיים לבוא יהיו מאבקי שוויון זכויות, האם מותר יהיה למוטציה להתחתן עם 'נורמאלי', האם למוטציה יהיה שוויון זכויות, איך הרפואה העתידינית תתמודד עם גופים לא תקינים?

המעניין הוא שהסדרה היא עתידינית, אך הכותבים הם בני זמנינו. עדיין הם מנסים בכמה הזדמנויות שונות (כמו בזכויות אדם להתחתן עם רובוט) ליצור דיון על שוויון זכויות. אך מה שניכר זה שהכותבים לא מצליחים לדמיין את החברה שלנו, גם אם היא בעוד אלף שנה, כמקום ללא הבדלי מעמד וגזע.

הזונה זו אני

יום אחד פגשתי מישהי ממש נחמדה. מצחיקה כזו, די זוהרת. דיברנו קצת. היא שאלה אותי בן כמה אני ואני שאלתי אותה אותו הדבר ואז שתקנו. היא שאלה אותי במה אני עובד ואמרתי לה שאני מוכרת בחנות חרוזים. שכל היום אני חורזת חרוזים ומרגיש שאני מתאים משאלה לחלום, הזיה עם הצבע המתאים שלה, תקווה ויאוש ובסוף זה נראה לי נורא דוחה ומזכיר לי את כל הכדורים שהייתי תמיד צריך לקחת. והיא הסתכלה עלי לרגע בהלם. תגיד, אתה תמיד אומר את כל מה שיוצא לך במוח ככה בלי סינון? סליחה, לא שמתי לב. אמרת משהו? אתה לא מקשיב לי? לא, כלומר כן. אני סתם חשבתי משהו לרגע, סליחה. אתה לא מתכוון לשאול אותי מה אני עושה בחיים שלי? אם תרצי את תספרי לי. אני זונה. אבל אני אוהבת שקוראים לי עוסקת במין. הלו? כן, אני עדיין פה, לא הלכתי לשום מקום. אתה לא מתכוון להגיד לי משהו על זה שאני זונה? חשבתי שאת עוסקת במין. כן. אתה לא מתכוון להגיד משהו? מה את מצפה שאני אגיד? אני מצפה שאו שתשאל אותי כמה אני לוקחת לשעה או כמה לא רואים עלי ושמין לא צריך לקנות בכסף וכן הלאה. תראי, אני לא ממש יודע מה להגיד. בתכלס, מוסרית, הלואי ולא היו נשים שעוסקות בזנות. אבל בתכלס, זה קורה. אבל לגנות את זה אי אפשר, כי זה מבאס את הנשים שעוסקות בזנות וגם ככה כל הזמן מתייחסים אליהן רע ומצד שני, אני לא רוצה שתחשבי שאני בעד שא/נשים ימכרו את הגוף שלהן בשביל כסף. וואו, אתה חשבת על זה הרבה. כן, אני כן. למה? וואי, אם את היית רק מנחשת לעצמך כמה פעמים פינטזתי שאוכל לתת את הגוף שלי למישהו ולקבל אותו חזרה אחרי ובנוסף כסף וכמה שיותר – יותר טוב. אני לא חשבת שיש הרבה גברים שהיו רוצים להיות זונה.

אני לא יודע מה הרבה גברים היו רוצים, נראה לי שאת מכירה יותר גברים ממני, אבל חוץ מזה, שאני נולדתי בת. נולדתי בת ובתור בת, תמיד חיפצנו אותי וייעדו אותי לחתונה עם גבר אשכנזי מבית טוב, רופא, עורך דין. לא טיפחו לי את המוח התאכזבו מהלימודים שלי, אבל תמיד התנחמו – היא עוד תביא לנו גבר מושלם, הרי תמיד אמרנו לה, ככה לא מתלבשים, ככה אישה לא הולכת, ככה אישה לא מתנהגת, גרמנו לה להאריך ולטפח את השער, דאגנו שלעולם לא יהיה לה כסף משל עצמה, כדי שלא תוכל לקנות בגדים שהיא רוצה או לצאת מהבית והנה. מצאתי את עצמי מפנטזת שנים, על איך אני אמצא לעצמי את גבר חלומתי שיציל אותי, שאשלשל לו את שערותיי הבלונדיניות, השופעות והארוכות,

עם קשת ורודה ופפיון, והוא יטפס וזה לא יהיה סמל לפאליות שאין לי והמשיכה בשער לא תכאיב לי, ואני לא אבכה והוא יבוא ויקח אותי משם ואז יתעייף ואני ארים אותו בזרעותי ואז הוא יעשה בי כרצונו, שזה יהיה להרביץ לו מידי פעם ואז הוא יניח לי. ואז דמיינתי איך אני לעוד גברים אחרים לתפס לי על השערות הבלונדיניות והארוכות והיפות שלי. וכל אחד ירצה קצת דם וזעה ממני ואני אתן לו, אבל תמורת הרבה הרבה כסף. כי אני יותר מיוחדת מכולם ושווה הרבה הרבה יותר כסף. ואז לאט לאט, אני אמכור את עצמי לכל המרבה במחיר, אתנסה עם נשים, גברים וטרנס. וככל שאני ממשיכה בדמיונות האלו, אני פתאום גדלה וגדלה. עם כל גבר שנתתי לו את עצמי בחינם אין כסף (עלאק), זה תמיד היה תמורת משהו), הבנתי שבעצם כולם לוקחים ממני חלק מהגוף ואני לא מצליחה למצוא כבר את הידיים והרגליים. ואז החלטתי להניח לעצמי. ואיך ששמתי לב שהנחתי לעצמי, מצאתי את עצמי כבר בת עשרים. והחלטתי לחתוך את שערותי הארוכות. היה זה ערב קיץ חמסין. הזעתי ונטפתי זיעה. כל טיפה הייתה כפנינה גדולה ויפה מהצוואר הלבן, הארוך, הנוגה שלי. לקחתי את המספריים שסבתא שלי תמיד היתה תופרת איתם את השמלות שלי. והתחלתי להוריד. השער היה קשה כמו גדר. אבל אני לא התייאשתי. חתכתי שיערה שיערה. החלטתי שאני לא יכולה יותר. וככה עם שחר, קמתי, לנהר בלונדיני על הריצפה. את השערות שלי אספתי בצרורות, לחבילות כמו קש בל"ג בעומר. התלבטתי לרגע. מה לעשות. מדורה ומרשמלו? ואז נזכרתי שאין לי מרשמלו וגם זה לא כזה טעים. זה מזכיר לי פלסטיק. אז אספתי את הצרורות ולקחתי ציפיות של כריות והכנתי לי עשר כריות מהשער שלי. כריות נעימות ומנחמות. כמו אלו שתמיד נשכתי ובכיתי לתוכן. והסתכלתי במראה. פתאום הפנינים היפייים היו לסתם זיעה מסריחה. הצוואר הלבן והנוגה שלי היה עם גורמט. והמשכתי להסתכל. פתאום, אף אחד לא רצה לי את הגוף יותר. ואלו שכן, אלוהות אדירות, הם לא רצו אותו בשביל שעשוע חולף לדקה או שתיים. אז התחלתי לחפש לי השכלה. ומצאתי את עצמי בא לפה. ללמוד לבשל. אבל את יודעת מה? נמאס לי לבשל. אני רוצה לעשות משהו אחר. וואו, איך אמרת שקוראים לך? אני לא זוכר שאמרתי. אני לא יודע איך לקרוא לעצמי. אולי נקרא לי יד טרנסית לרגע. טוב. אז אמרת שאת עוסקת במין? כן. סבבה. אני מפחד לשאול דברים לגבי זה. אני חושב שאני מעדיף לוותר, כי כל מה שהמוח שלי מסוגל להוציא ברגע זה, זה האם את נהנת. אבל אני מניח ש. בעצם, אני לא יכל להניח כלום. אבל את יודעת מה, אני מסתכל עליך ואני רואה אישה אינטליגנטית. אם את לא היית רוצה להיות איפה שאת נמצאת, את כבר היית עושה משהו אחר. מה היית עושה אם לא היית זונה? אני חושבת שהייתי פסיכולוגית. רוצה לשחק בפסיכולוגית וזונה? אני אהיה הזונה שלך ואת תהיי הפסיכולוגית שלי. את תוכלי לעשות בי מה שאת רוצה ואחרי זה אני אשלם לך לזיין לי את השכל. עסק. כמה אתה תשלם לי על זה? סחר חליפין?

יש לך משהו להגיד או לשתף?
רוצה לייסד מדור חדש משלך?
גם את יכול גם אתה יכולה!
השמיעו את קולכן ב-
D_tv25@hotmail.com

פינת היצירה

שוב אפשר (טל קוף)

שוב אפשר, ותו לא,

הכל מתר, לכל הפחות.

לא חם ולא קר פעת,

דבר מאים ומפר

אינו פושט עקשו

תחת קו של אור,

קדם הנה תשוד,

בשעה זו הכל נאור כחלק מהמצב

למשעי, ללא זכר לדמדום מושחר,

לקאורה - כמו תמיד,

בלית מאן דפליג,

בדרכי-נעם מצפות חיפויי-גרניט.

ברם, בנזפר בקביעות -

מכאן ואילך אפשר שוב,

הכל מתר, כלשם שכתוב.

לאט לאט על מסך עפעפי

©שושי שמיר

ואני שואלת את עצמי
השאלה באה יחד עם ההפרה.
בחויז, ברוח הקרה, פתאום הצטמרתי כולי
אפילו כף רגלי הצטמררה
גלים גלים עברו בבשרי בחויז, ברוח הקרה.

פטמתך הנקורה
האפילה קלות את שמלת הפשתן הצחורה
בסוף המעלה הקמור של שדה השמאלי
שהשמש האירה דרך שמלת הפשתן הצחורה
רישום זהב.

כמה היופי הזה כאב בקצות הרחם
איה נגעו אצבעות העצבים
שהתמסרו להתכווצויות עונג
סמויות.

מול תרכי התריס
הפתוחים לשמש, במערה שלך,
שבה נתת קולך
בחלילית אלט
והגשת לי מסכות מוקדשות כתשורה
איזו תמורה נתתי לך?
מבוכתך תחת מבטי
ביקשתי לראותך לאט
ואת תזזית.

אני בגני, זאת
 מול עיני
 בדלת הזכוכית
 המפרידה את העולם מגני
 תרכי התריס
 מאירים את גפך
 יכולה להעביר עליך את מבטי
 לאט לאט על מסך עפעפי
 רעד עובר בנחירי
 כאילו עבר בהם הכל גופך
 לנדי אחרי שהתקלקלת
 ופניך פילדה קטנה.
 לא ילדה קטנה עמדת

רעמת הפרא רפה ארוגה חוטי כסף בודדים בקו המצת,
 מצחך המלבני
 כפתחה של תיבת אוצרות נדירים
 סוגר על מחשבותייך,
 ועינייך המוגזמות, שאף זה למדו להישיר מבט,
 הישירו, ובהן פגיעות של אשה הדורה, שודדת-גם בפרטיות חדרה,
 וסביבן, סביב עינייך הפהות וסביב מבטן הפהיר
 ריסייך פשורת רקדניות דקות וארוכות.

ואני ראיתי,
 ובפעם הראשונה אני מבינה
 שעצמות לחינה הגבוהות ולחינה השקועות בתוכן
 וסנדרה העז על גומתו, ופיה הרחב ושפתיה הדקות,
 קורצו מגולגולת אחרת, קטנה.
 שעמדת לפני בגולגולת חשופה

איי, אהובתי היפה, איי המכשפה
 זה הקושאן –

.It takes one to know one

להגך המסתגן מבין שינייך בזרם סדור ומושקל
 מתגלגל על לשונה הזרינה, כמו פנייך
 לא מסתיר את
 האלט מתגעגע, מפכה מן החלילית

איי, לילית. הדמעות שהציפו פתאום את עינייך,
 מי השפיר החמולים.

הנה פתפיך מתעגלות, אני רואה את שתיהן בבת אחת
 מתלכדות אל צווארך כמו פד יווני, עדיין תרס בר.
 אם תבקשי, אצייר לך עליו בלשון מכחולי
 קדשות בשעשועיהן או ציד איילים.

כבר עכשיו בפי מתיקות נדירה

© כל הזכויות שמורות לשושי שמיר